

[Elmqvist.]

med livet, en dag om måske 20 år skulle sidde overfor disse personer og måtte finde sig i deres nærværelse — det kan man efter min mening ikke byde borgerne i et samfund. Hvor sørgeligt og alvorligt det end er at skulle eksekvere dødsstraf — og jeg tør sige, at jeg, der har haft den byrde i hvert fald i begyndelsen at skulle gennemføre dette, har følt, hvor alvorligt og hvor svært det var —, må samfundet her have lov til at sige: disse mennesker har opført sig så frygteligt, at vi ikke nogensinde kan have dem gående iblandt os igen. Derfor må vi skride til den tunge gerning at eksekvere dødsstraf, når Højesteret har dødsdømt dem, og når Højesteret ikke har fundet grund til at indstille dem til benådning, og når der ikke foreligger ganske særlige menneskelige forhold, som kan betinge benådning.

Det er min stilling til dødsstrafspørgsmålet, hvorfor jeg går ind for lovforslaget om dødsstraf.

Man har hævet aldersgrænsen for dem, der kan idømmes dødsstraf, fra 18 til 21 år. Et mindretal, venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer, finder, at dette er forkert. De samme grunde, som fører til at fastsætte dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse af personer over 21 år, fører efter vor mening også til at lade bestemmelsen omfatte personer mellem 18 og 21 år. Jeg ved godt, man vil spørge: Hvorfor så ikke personer mellem 16 og 18 år? Ja, man skal jo altid — det er rimeligt og naturligt — finde en grænse nedad, og dér finder jeg, at grænsen 18 år må være den rimelige. Herfor taler også, at ved straffelovstillægget af 1945 — det vil jeg bede ærede medlemmer erindre — blev aldersgrænsen sat til 18 år, og denne grænse fandt hverken folketing eller landsting nogen grund til at ændre ved revisionen i juni 1946. Den samme aldersgrænse på 18 år blev foreslået af et flertal af det i 1948 nedsatte juridiske udvalg, der foreslog dødsstraf, nemlig medlemmerne Colov, Hoff, Hurwitz — professoren i strafferet — og Olafson.

Nu vil jeg indrømme, at dette, at aldersgrænsen blev sat til 18 år ved loven af 1945, naturligvis ikke vil være afgørende for, om man skal bevare denne aldersgrænse, hvis man måtte mene, at det havde ført til urimelige resultater. Dette kan efter mindretallets mening og min personlige mening absolut ikke siges at have været tilfældet. Det viste sig under besættelsen,

at nogle meget grove forbrydelser blev begået af personer mellem 18 og 21 år. Det groveste af disse forhold vedrørte en person, der var medlem af Brøndumbanden og fra oktober 1944 til maj 1945 foretog 23 sprængninger samt begik 8 drab og 3 drabsforsøg, medens andre havde gjort sig skyldige i grove mishandlinger, drab og drabsforsøg. I alt blev dødsdom eksekveret over 5 personer i alderen mellem 18 og 21 år. Jeg kan ikke se nogen berettigelse i, at en mand, der begik 23 sprængninger, 8 drab og 3 drabsforsøg, skulle have en særstilling med hensyn til dødsstraffen, fordi han på det tidspunkt var under 21 år. Når det således blev anset for naturligt efter loven af 1945, at sådanne personer blev omfattet af dødsstrafbestemmelsen, når Højesteret i kraft af disse folks handlinger dømte dem til døden og ikke indstiller dem til benådning, som Højesteret kunne gøre, når det viste sig, at nogle af disse personer hørte til en kreds, der foretog meget grove handlinger, vil det efter mindretallets mening være inkonsekvent og irrationelt nu ved denne lov at undtage personer i alderen 18 til 21 år fra dødsstraf — når man iøvrigt vil indføre dødsstraf. Jeg bøjer mig for dem, der siger: vi vil overhovedet ikke være med til dødsstraf, men når man vil indføre dødsstraf, så vil det med den erfaring, vi har på dette område, de historiske begivenheder, der ligger forud, være irrationelt at forhøje alderen til 21 år. Dertil kommer, at man efter vor mening kan forvente — det er naturligvis kun en formening, man kan have, men den formening har jeg nu —, at truslen om dødsstraf netop vil kunne få særlig præventiv virkning overfor sådanne yngre mennesker.

Endelig vil jeg anføre, at vi også fra mindretallets side mener, at der kan være fare for — jeg vil gerne bede dette høje tings medlemmer overveje, om der ikke kan være noget rigtigt i dette —, der kan være en fare for, at man ved at undtage personer mellem 18 og 21 år fra dødsstraf under en lignende ulykkelig situation som den, vi har oplevet, kan udsætte sådanne unge personer for, hvis de bliver indrulleret i en terrorbande, fortrinsvis at blive udvalgt til at foretage handlinger, for hvilke dødsstraf er fastsat, under henvisning til, at de i hvert fald ikke løber risiko for at komme ud for en sådan straf. Hvis vi tænker os en Brøndumbande igen med en gruppe af terrorister, der skulle udføre et eller andet særlig modbydeligt arbejde, er det et spørgsmål, om der ikke kan være fare for, at en sådan bandes leder siger: det kan I unge